

พรรษามหาบูชา

วันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

โอวาทหลวงพ่ออัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ร่างกายเป็นรังแห่งโรค

พรรษาที่ ๓๒ ของหลวงพ่อบุณนี้ แตกต่างจากที่ลูกพระลูกเณรได้เห็นกัน เพราะว่าไม่เคยมานั่งอยู่ในสภาอย่างนี้ในท่ามกลางสงฆ์ เพราะว่า เป็นสภาพที่ไม่เหมาะ แต่ร่างกายถูกบังคับให้ต้องทำอย่างนี้ หมอสั่งให้หลวงพ่อบอกข้าข้างที่เป็นยกสูง ๆ เอาไว้ เพราะเส้นเลือดอุดตัน เวลาไหลลงไปแล้วมันขึ้นยาก ถ้าหากอยู่ในอิริยาบถอย่างนี้ ขา มันจะไม่แข็งมาก ไม่ตึงมาก นับตั้งแต่ป่วยวันแรกเกี่ยวกับขานี้ มาถึงวันนี้เกือบ ๔ เดือน ถึงกลางเดือนกรกฎาคมนี้ก็ ๔ เดือนเต็ม ขาดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ในตอนแรกที่เป็น ไม่ได้คิดว่าร้ายแรงอะไร เพราะไม่รู้จักโรคที่เกิดขึ้น

หลวงพ่อบุณมีโรคประจำตัวเรื่องเบาหวานเป็นหลัก พอเป็นแล้วเห็นคุณหมอหลาย ๆ ท่านเป็นห่วงกัน แต่ตัวเองไม่ได้กังวลเรื่องโรคภัยไข้เจ็บเท่าไร นอกจากรำคาญว่า ทำอะไรไม่สะดวกเหมือนที่เคยทำ แนะนำกันหลายวิธีทั้งไทย จีน ฝรั่ง ตะวันตก ตะวันออก รวมกันหมดเลย แต่หลวงพ่อบุณก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่า มันเป็นโรคที่ร้ายแรง ร้ายแรงในระดับที่ต้องตัดขาทีเดียว เพิ่งมารู้ภายหลัง ตอนแรกเขาไม่ได้บอกอะไร เลยไม่ได้ตื่นเต้นตกใจ ก็พยายามทำกิจในการสร้างบารมีต่อไป เท่าที่สังขารจะอำนวย บางครั้งทำได้มาก บางครั้งทำได้น้อย แต่ที่ไม่ได้ทำเลยไม่มี

ดังนั้น วันนี้จึงจำเป็นต้องเล่าให้ลูก ๆ ทั้งหลายได้รับทราบเอาไว้ ที่หลวงพ่อบุณอยู่ในสภาอย่างนี้ เพราะความจำเป็นมันบังคับ ขาข้างหนึ่งต้องมีอะไรมารองเท้า แต่อีกข้างหนึ่งเป็นปกติ แต่คิดว่าไม่ช้าก็คงจะหาย

แล้ว ตอนนี้ก็ดีขึ้นมาแปดเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ เหลืออีกประมาณห้าถึงสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้นก็คงจะดีขึ้นเป็นปกติที่จะปฏิบัติภารกิจอะไรต่าง ๆ ให้ดีเหมือนเดิมได้

พรราชามหาบุษยา

พรราชานี้ก็เช่นเดียวกับพรราชาก่อน ๆ ที่หลวงพ่อกเคยให้โอวาทไว้ จะแตกต่างก็คือ พรราชานี้ชื่อว่า “พรราชามหาบุษยา”

“มหาบุษยา” คือ การบูชาที่ยิ่งใหญ่ ตั้งแต่บูชาพระลัมมะลัมพุทเจ้า กระทั่งบูชาครูบาอาจารย์ของเรา คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร กับบูชา คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ที่ได้สืบทอดและถ่ายทอดวิชาธรรมกายมาถึงพวกเรา

ทั้งสองท่านนี้เป็นผู้มีคุณูปการกับพวกเราและชาวโลกอย่างมาก เราจะตอบแทนพระคุณท่านอย่างไรถึงจะให้หมดสิ้นไปได้ ท่านเป็น ประดุจพ่อแม่ ถ้าจะจับท่านนั่งบนบ่าบนไหล่ให้ถ่ายปัสสาวะอุจจาระ ลักก็โกฏิกี้ก็ปักตอบแทนพระคุณท่านไม่หมด ต้องบูชาท่านด้วยการ บูชาอันยิ่งใหญ่ ทำสิ่งที่ท่านชอบ ถูกใจท่าน ถ้าทำสิ่งที่ท่านชอบแล้ว ถูกใจท่าน อย่างนั้นจึงจะได้ชื่อว่า บูชาท่าน จนกระทั่งเป็นส่วนใหญ่ใน การที่จะตอบแทนพระคุณท่าน สิ่งที่ท่านชอบที่เป็นหลัก ๆ ก็มี ๒ อย่าง คือ ปฏิบัติบูชากับอามิสบูชา

พระคุณของหลวงปู่ฯ และคุณยายอาจารย์ฯ

ท่านทั้งสอง โดยเฉพาะท่านแรก คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านบังเกิดขึ้นมาเพื่อจะรื้อฟื้นคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่สูญหายไปหลังจากพุทธปรินิพพานแล้วได้ ๕๐๐ ปี แล้วหลงเหลือคำสอนซึ่งเป็นหลักของพระศาสนาปรากฏไว้ในพระคัมภีร์ต่าง ๆ ในพระพุทธศาสนาทุกนิกาย อย่างที่ลูกทั้งหลายรับทราบกันแล้ว

ถ้าไม่มีท่าน เราจะไม่รู้จักคำว่า “ธรรมกาย” เลยว่า มีลักษณะอย่างไร อยู่ที่ไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร วิธีปฏิบัติที่จะเข้าถึง เราไม่รู้เลย เราจะไม่รู้จักศูนย์กลางกาย ซึ่งเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น และทางไปสู่มรรคผลนิพพาน

ถ้าเราไม่รู้จักแล้ว อันตรายใหม่ อันตราย อันตรายตรงที่เราไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตให้ปลอดภัยจากอบาย จากภัยในสังสารวัฏได้ แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้เราก็จะไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง มีสுகติโลกสวรรค์เป็นที่ไป มีนิพพานเป็นเป้าหมาย เราจะไม่มีความรู้จักเลย นี่เป็นสิ่งที่สำคัญ

ยิ่งเราบวชมาอย่างนี้ พระอุปัชฌาย์ท่านก็สอนเราให้เข้าใจความหมายของการบวชว่ามีเพียงประการเดียว คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง แต่พระอุปัชฌาย์ไม่ได้บอกว่า ทำอย่างไรจึงจะแจ้ง มีแต่บอกให้บำเพ็ญกัมมัฏฐาน เกสา โลมา นขา ทันดา ตโจ แต่จะไปกันอย่างไรถึงจะทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่มีใครทราบเลย จนกระทั่งหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญท่านค้นพบขึ้นมา

คำว่า “**ทำพระนิพพานให้แจ้ง**” เราจะรู้สึกมีหวังว่า สักวันหนึ่ง เราจะต้องทำให้แจ้ง เพราะผู้ที่ทำให้แจ้งนั้นท่านมาบอกวิธีการว่า ทำอย่างนี้ จึงจะแจ้ง และเป็นผู้ที่มาบอกที่อยู่ในยุคของเรา แม้เราจะมาไม่ทัน แต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายเราทัน และโดยเฉพาะสืบทอดมาที่คุณยาอาจารย์ของเรา ก็จะทำให้เรามีความหวัง

มนุษย์อยู่ได้ด้วยความหวัง หวังว่าสักวันหนึ่งจะรวย จะมั่งมีศรีสุข ความหวังอย่างนั้นทำให้มนุษย์อยากมีชีวิตอยู่ เพื่อว่าจะพบสิ่งที่ยังหวังสักวันหนึ่ง เรานักบวชก็ยิ่งมีความหวังว่า บวชคราวนี้ไม่ว่าจะช่วงสั้นหรือช่วงยาวก็ตาม การทำพระนิพพานให้แจ้งอยู่ในวิสัยของเรา อยู่ในกำมือของเรา เราสามารถครอบครองและเข้าไปถึงตรงนี้ได้ เพราะว่าท่านผู้รู้ได้บอกวิธีการเอาไว้แล้ว

ท่านผู้สืบทอด คือ คุณยาอาจารย์ ของเรา ท่านก็ตอกย้ำหนักเข้าไปอีกว่า การทำพระนิพพานให้แจ้ง มนุษย์ทุกคนสามารถทำได้ เข้าถึงได้ ถ้าทำถูกหลักวิชา ถูกวิธีการ ท่านเป็นบุคคลที่ควรแก่การบูชา เพราะถ้าเราไม่รู้วิธีการนี้ บวชก็ซังกะตาย ไม่มีทิศทาง ไม่มีเป้าหมาย

ผู้ที่บวชแบบไม่มีเป้าหมาย เป็นอันตรายต่อพระศาสนา เพราะจะแสวงหาทางด้วยตนเอง ลองผิดลองถูกกัน ที่ลองจนถูกมีน้อย ลองผิดนี้เยอะ เมื่อลองผิดมีเยอะ ก็เป็นอันตรายต่อศาสนา ต่อตัวของเราเอง ต่อหมู่คณะ และอาจทำให้เกิดมิจฉาทิฐิ ความคิดที่ผิดได้ว่า นิพพานไม่มีจริง นรกสวรรค์ไม่มีจริง ถูกเขียนขึ้นแล้วเล่าสู่กันฟังเพื่อหลอกให้กลัวบาป หลอกให้สร้างคุณดี ความนึกคิดมีโอกาสนัลไปสู่มิจฉาทิฐิได้

เพราะฉะนั้น เราลองนึกดูว่า ท่านเป็นบุคคลที่ควรบูชาไหม ถ้าเราปฏิบัติผิด เพราะไม่มีผู้รู้มาแนะนำ เวลาพลัดไปสู่อบายมันทุกข์ทรมาน ยาวนานนะลูกนะ ยาวนานเป็นล้าน ๆ ปีในเมืองมนุษย์ เป็นกัป เป็นมหากัป หมายความว่า พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ในโลกนี้หลายพระองค์แล้ว แต่เรายังอยู่ในอบายภูมิ กว่าจะพ้นจากนรก มาสู่สุรางกาย มาสู่เปรตอีกยาวนาน

ยกตัวอย่าง เปรตญาติของพระเจ้าพิมพิสารนี้ยาวถึง ๔๙ กัป อายุยาวนานมาก กว่าจะมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นสัตว์เดรัจฉานแล้วก็อีกยาวนาน ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะพ้นจาก uniform ของสัตว์เดรัจฉาน และกลับมาเป็นมนุษย์ที่ทุกข์ยากลำบาก สิ่งแวดล้อมก็ไม่ค่อยดี เราจะต้องแสวงหาความอยู่รอดด้วยการเอาตัวรอด ไม่ว่าด้วยเล่ห์ ด้วยกล ด้วยมนตร์ หรือคาถา หรือจะคิดจะโกงอย่างไรก็เอา เพื่อความอยู่รอด ผลก็คือ เราก็อปลัดลงไปโนบายภูมิอีกแล้ว อีกยาวนานกว่าจะกลับขึ้นมา

ในนรกไม่มีว่างเว้นต่อความทุกข์ทรมานเลย มันต่อเนื่องตลอดเวลาทุกอนุนาที ร้อนทั้งกาย ทั้งใจ ตายแล้วเกิดอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา นี่คือการอันตราย

เมื่อมีผู้รู้อย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านค้นพบสิ่งที่จะทำให้เราติดถูกต้อง พุดถูกต้อง ทำถูกต้อง และไปสู่จุดหมายปลายทางได้ อย่างน้อยก็มีสัจดีเป็นที่ไป จึงเป็นพระคุณที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเรายังไม่ได้กล่าวถึงพระคุณของท่านทั้งหมด เอาแค่ว่าแม้เพียงแค่นี้ ก็มีพระคุณต่อเราอย่างสูงทีเดียว

หมดท่านไป ถ้าไม่มีคุณยายสืบทอดมาถึงหลวงปู่ มาถึงพวกเรา
สิ่งที่ค้นมาเกือบตายก็จะมลายหายสูญไปเมื่อไม่มีผู้มาสืบทอด แต่ได้
คุณยายอาจารย์ฯ ของเรา ทุ่มเทศชีวิตจิตใจเหมือนกัน ไม่ห่วงหน้าพะวง
หลัง ไม่ห่วงทรัพย์สินสมบัติ หมูญาติ อนาคตจะมีกินหรือไม่มีกินก็ไม่ห่วง

ไม่ได้เรียนหนังสือก็ไม่ใช่ไร เขาเรียนกันมากแล้วในโลก แต่วิชาที่
จะไปนรกสวรรค์นิพพานยังไม่ค่อยมีใครเรียนกัน คนอื่นเขาเรียนหนังสือ
แล้ว เขาไปเป็นอะไรทางโลกกันหลากหลาย จนกระทั่งเป็นนายก เขา
ก็เป็นกันแล้ว แต่วิชาที่เรียนเพื่อไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพาน หรือ
ดำเนินชีวิตให้ถูกต้องตามคำสอนของพระบรมศาสดา พบความสุขที่แท้
จริงได้ตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่จนกระทั่งถึงวันละโลก สุขตลอดเส้นทาง ละโลก
ไปแล้วไปเกิดเป็นชาวสวรรค์ สุขอีกยาวนาน ยาวนานเหมือนในนรก แต่
นรกยาวนานด้วยความทุกข์ทรมาน แต่บนสวรรค์ยาวนานด้วยความสุข

นี่คือพระคุณของท่านทั้งสองโดยย่อ

พรราชามหาบูชา

พรราชานี้ เป็นพรราชามหาบูชา ทำในสิ่งที่ท่านอยากให้เราทำ คือ
ปฏิบัติบูชาเป็นหลัก และอามิสบูชาเป็นเรื่องรอง ทำ ๒ อย่างนี้ จึงจะ
ได้ชื่อว่า มหาบูชา

ท่านปฏิบัติอย่างไร เราทำอย่างนั้น หลาย ๆ พรราชที่ผ่านมา ที่
เรายังไม่ค่อยจะเอาจริงเอาจังกันมากมายนัก โดยมีข้ออ้างว่า ภารกิจ
เยอะ เหนื่อยบ้าง เพลียบ้าง ง่วงบ้าง จนกระทั่งไม่ให้โอกาสตัวเองใน
การปฏิบัติธรรม

ฉะนั้น เราจึงไม่ค่อยจะมั่นใจว่า ธรรมกายมีจริงแค่ไหน เพราะว่าการ
ทုံมเทศวิตจิตใจของเราไม่เต็มที่ ตรงนี้ก็อันตรายอีกเหมือนกัน ความไม่
มั่นใจจะทำให้กำลังใจถดถอยไป พลอยไม่เชื่อว่า คนอื่นเขาเข้าถึงได้ แม้
ตัวเองก็จะสิ้นหวัง สิ้นหวังทั้ง ๆ ที่ยังใช้ความพยายามและศักยภาพใน
ตัวของเราที่มีอยู่มากมายไม่เต็มที่เลย

พรรษาที่ผ่านมา เป็นพรรษาที่ผ่านมาแบบเปล่า ๆ พรรษานี้อย่า
ให้เป็นอย่างนั้นนะลูกนะ วันหนึ่งคืนหนึ่งประเดี๋ยวเดียว หลับตาลืมตา
ไม่กี่นาทีก็มืดแล้ว หมดวันเวลากันไปเปล่า ๆ ยิ่งเราเป็นพระเป็นเณร
เป็นหัวใจของโลกและจักรวาล เป็นที่ตั้งอยู่บนหิ้งบูชาของมนุษย์และ
เทวาททั้งหลาย จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี อย่าให้อะไรมาเป็นอุปสรรค มา
เป็นข้ออ้างในการปฏิบัติบูชา

เราทำบูชาท่าน แต่ได้จริง ๆ ที่เรา เพราะฉะนั้นพรรษานี้ ข้ออ้าง
ข้อแหมะไรต่าง ๆ ทิ้งไปให้หมดนะลูกนะ ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกัน
ให้เต็มที่

สาวน้อยมหัศจรรย์

มีตัวอย่างที่ดี ๆ ในอเมริกา หลวงพ่อเลียมใส่ซานะ มีพระเถระ
รูปหนึ่ง กลับมาจากอเมริกาพร้อมกับทีมงานเปรียญธรรม ๙ ประโยค
พระอาจารย์ทั้งหลายกลับมาเล่าให้ฟังหลายเรื่อง น่าปิติทุกเรื่อง แต่
ประทับใจอยู่เรื่องหนึ่ง คือ

มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เรียกว่าเด็กผู้หญิง เพราะดูหน้าตาเขายัง
เยาว์วัย แต่ว่าเป็นนักศึกษาปริญญาเอกทางอินเทอร์เน็ตของอังกฤษ

จนจะจบแล้ว เธอเป็นคนรักธรรมชาติมาก แล้วก็ชักชวนรวบรวม
หมู่เพื่อนให้รักการปฏิบัติตามไปด้วย หมู่เพื่อนของเธอก็แวดล้อมไปด้วย
นักศึกษาปริญญาเอก จบแล้วก็มี กำลังจะจบก็มีหลายท่าน แต่ความ
ประทับใจไม่ได้อยู่ที่ทำปริญญาเอก แต่อยู่ตรงนี้

เธอเล่าให้หลวงพี่ของเราฟังว่า เธอฝึกตัวเองมาตลอดระยะเวลา
๔ ปี ปีแรก ตั้งใจว่าจะนั่งธรรมะวันละ ๑ ชั่วโมงไม่ให้ขาดเลยแม้แต่วัน
เดียว แล้วเธอก็ทำได้ มหาปีติเกิดขึ้นในวันสุดท้ายของปี เมื่อเธอรล
ย้อนหลังไป ๓๖๕ วัน วันแรก ๆ ใช้ความพยายามฝืนนั่งทีเดียว แต่ต่อมาก็
เป็นธรรมชาติ และเป็นเรื่องปกติของการนั่ง บางวันนั่งได้ดี บางวันดี
น้อย บางวันดีมาก พอครบปีก็มีมหาปีติ

ปีที่ ๒ เธอตั้งมโนปณิธานว่า ปีนี้จะนั่งวันละ ๒ ชั่วโมง ด้วยมหาปีติ
อันนั้น จากการที่ใคร ๆ ก็ทำได้ยาก เพราะมักจะมึนขี้อ้อแง ขี้แค้น
นักบวชด้วยกันยังนั่งไม่ได้ทุกวันอย่างเธอ ปีที่ ๒ วันละ ๒ ชั่วโมง เธอฝึก
ไปเรื่อย ๆ ความสุขก็ค่อย ๆ เกิดขึ้นมา ความสว่างเกิดขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่
ไม่คาดหวังว่าจะได้อะไร เป็นแต่เพียงตั้งใจดี จะนั่ง ๒ ชั่วโมงให้ได้
ทุกวัน ความอัศจรรย์มันเกิดขึ้นตรงนี้ เธอทำได้ พอวันสุดท้าย วันที่
๓๖๕ เธอนึกย้อนหลังก็เกิดมหาปีติ เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างนี้ แค
ตั้งใจอย่างเดียว ยังทำได้

ปีที่ ๓ ตั้งมโนปณิธานเอาไว้ จะนั่งวันละ ๓ ชั่วโมงรวดทุกวัน ไม่ว่า
อะไรจะเกิดขึ้น โดยไม่มีขี้แค้น ขี้อ้อแง หรือเงื่อนไข และวันที่ ๓๖๕ ของ
ปีที่ ๓ วันสุดท้าย เธอทำได้ทุกวัน ไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว มหาปีติ
เพิ่มขึ้นไปอีก

ปีที่ ๔ ตั้งใจมั่นใหม่ ปีนี้จะนั่งให้ได้วันละ ๔ ชั่วโมงรวด เธอตื่นตี ๓ นิ่งไปถึง ๗ โมงเช้า รวดไปเลย ธรรมะก็ค่อย ๆ ละเอียดขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งความละเอียดส่งผลให้เธอนั่งได้ต่อเนื่อง โดยไม่มีความเบื่อหน่ายเข้ามาแทรก

เธอเป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีเจ็บ มีป่วย มีไข้ มีภารกิจการทำงาน ไหนจะเรียน ไหนจะทำงาน บางวันก็เหนื่อย ง่วง เพลีย บางวันก็ไม่สบาย แต่ว่าเมื่อตั้งใจมั่นแล้ว ต้องทำให้ได้ ในที่สุดทำได้ทั้งปี ๔ ชั่วโมง ตื่นตั้งแต่ตี ๓ นิ่งถึง ๗ โมงเช้า นี่เป็นตัวอย่างที่หลวงพ่อฟังจากพระอาจารย์แล้วรู้สึกปิติ เลื่อมใส

หลวงพ่อหวังว่า พรราชามหาบุชานี้ ลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อ จะต้องกลับจิตกลับใจกันเสียใหม่ ปฏิวัติความคิดให้ได้

วัดเราชื่อ “**วัดพระธรรมกาย**” เป็นที่รู้จักกันไปทั่วทั้งภายในและต่างประเทศว่า วัดนี้ชื่อวัดพระธรรมกาย อย่าให้มีแต่เพียงชื่อนะลูกนะ

เราอยู่ใกล้แหล่งกำเนิดแห่งวิชาธรรมกาย ที่ผู้อยู่ห่างไกลได้ยินแล้วเลื่อมใส อยากจะเข้าถึง อย่าให้ไกลเกลือกินต่าง ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมะกัน เอาจริงเอาจังกันเลย ทั้งพรราชานี้จะให้ลูกหลักวิชา ไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไขใด ๆ

เมื่อสาวน้อยคนนั้นทำได้ เราก็ตอบทำได้นะลูกนะ ให้วัดพระธรรมกายมีพระธรรมกายเต็มวัด อย่างนี้จึงจะคุ้มกับชื่อของวัด ที่จะเป็นที่พึ่งและที่ระลึกของมนุษย์และเทวดาต่อไป

อย่าขาดทานบารมี

ส่วนอามิสบุญชื่อนั้นเป็นเรื่องรอง แต่ก็ต้องทำ พระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ ท่านยืนยันไว้ในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ว่า

“จะสร้างบารมีอะไรอย่างอื่นก็ทำไปเถิด แต่อย่าขาดมหาทานบารมี”

มหาทานบารมี จะทำให้เราได้สมบัติใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ เป็นทิพย์ หรือเป็นบรรพชิต เราจะมีความเป็นอยู่อย่างสะดวกสบาย อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกต่อการสร้างบารมี เราจะไม่ต้องไปทำมาหากิน ทำมาค้าขายแบบชาวโลก แต่เกิดมาสร้างบารมีกันเลย

มีตัวอย่างมากมายในพระไตรปิฎกที่ยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้ แม้พระบรมศาสดาของเราจะเริ่มต้นที่มหาทานบารมี

ตัวอย่างที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎก มีอยู่หลายเรื่องว่า บุญที่เกิดจากมหาทานบารมีนั้นส่งผลเกินควรเกินคาด ให้เกิดมามีสมบัติรองรับได้เลย หลวงพ่ออ่านพระไตรปิฎกก็มีปิติ แต่ว่าที่ผ่าน ๆ มาขอยอมรับว่า มีความเชื่ออยู่ ๙๙.๙๙ เปอร์เซ็นต์ ต้องเห็นตัวอย่างในปัจจุบันนี้ถึงจะมั่นใจได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ หลวงพ่อโชคดี อีก ๐.๐๑ เปอร์เซ็นต์ หลวงพ่อได้พบในปัจจุบันนี้

มีเจ้าภาพหลายท่าน หลวงพ่อถามว่า “มีอาชีพอะไร” ถามเขาไปเหมือนถามทุก ๆ คน แต่มาสะดุดใจหลายท่านบอก “มีอาชีพสร้างบารมี”

“แล้วไม่ต้องทำมาหากินหรือ”

“ไม่ต้องทำเจ้าค่ะ หลวงพ่อ”

นี่ท่านเป็นผู้หญิง ๒ พี่น้อง ๒ สาว

“หนูไม่รู้จะทำไปทำไม เสียเวลา เพราะสมบัติของหนู เขาสะสมมาตั้งแต่ทวด มาปู่ย่าตายาย พ่อแม่ แล้วรวมให้หนูทั้งสองคน หนูก็ไม่รู้จะไปทำมาหากินอะไร มาสร้างบารมีดีกว่า” บางทีก็มาพิจารณาตัวเอง อยากทำบุญ มีบุญอะไรให้ทำบ้าง แล้วก็มาสร้างบารมีที่วัดพระธรรมกาย อย่างมีความสุข สนุกสนาน ไม่เปิดเผยตัว เป็นคนง่าย ๆ คนมีสมบัติเต็มเปี่ยมนี้จะเรียบง่าย

ล่าสุด เมื่อวานนี้ มีเด็กน้อยคนหนึ่ง เกิดมาเป็นลูกมหาเศรษฐี มีทรัพย์สินมาก ไม่ใช่ ๔๐ โกฏิ หรือไม่ใช่ ๘๐ โกฏิ นี่เป็นเศษสตางค์ของท่านนี้ เขามีเป็นพัน ๆ โกฏิ หลายพันโกฏิ และแปลกอีกอย่าง เศรษฐีที่มีบุญมหาศาลพวกนี้มีลูกยากจัง เทวดาที่สร้างมหาทานบารมีมาก ๆ ที่ จะจุติลงมา มีบุญที่จะรองรับสมบัตินี้หายาก จนกระทั่งต้องไปหาวิธีทางวิทยาศาสตร์ และด้วยแรงอธิษฐาน บุญบันดาลก็ได้ลูกผู้มีบุญมาเกิด

หลวงพ่อก็นึกแล้วก็คิดว่า หนูน้อยมีบุญจริง ๆ อายุแค่ ๕ ขวบ จะไหว้พระ จะกราบพระ จะสวดมนต์ให้ฟัง เวลาคุยกับหลวงพ่อก็นมมือตลอด ทั้ง ๆ ยังก้าว ๆ เงียบ ๆ ง่วงนอนนะ แต่พยายามฝืนนั่ง ไม่นอน ทั้ง ๆ ที่ ง่วงมาก หลวงพ่อก็ให้เขาเอามอนมา บอก “ลูก นอนเล่น ๆ ก็ได้ ไม่หลับไม่เป็นไร” “ครับ” พอล้มตัวปุ๊บ หลับไปเลยนะ

พ่อแม่ปู่ย่าตายายหวงแหนมาก คำว่า “ไขในหิน” เอามาใช้กับเด็กคนนี้ไม่ได้ มันประณีตกว่านั้น นั่นเป็นผลบุญในอดีตที่เขาทำไว้ พ่อแม่ก็เป็นลัทธิมาติญจู้ ทำบุญทุกหนทุกแห่ง แต่มาหนักที่วัดพระธรรมกาย

เพราะเห็นว่าเป็นวัดทำงาน มีธรรมกาย และมีการปฏิบัติธรรมที่ดี เห็นแล้ว
น่าปลื้มอกปลื้มใจ

ตัวอย่างในปัจจุบันอย่างนี้แหละ ที่ทำให้ ๐.๐๑ เปอร์เซ็นต์ของ
หลวงพ่อดีมร้อย มีความมั่นใจในสมบัติของผู้ที่สร้างมหาทานบารมีว่า
เมื่อบุญทำงานได้ผลเต็มที่แล้ว ผลมันเกินควรเกินคาด

หลวงพ่อยังเห็นสมบัติอัศจรรย์อีกนะ ยิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก เขาลงมา
เกิด สร้างแต่สิ่งที่เป็นสมบัติอัศจรรย์ มันน่าทึ่ง ไม่ต้องทำอะไรเลย และ
มันเกิดขึ้นมา เทวดาเขาเอามาให้อย่างนี้ก็มี

อ่านพระไตรปิฎกไปเรื่อย เห็นประสบการณ์ปัจจุบันไปเรื่อย ๆ ยิ่ง
รักพระไตรปิฎก ยิ่งนึกว่าแต่ก่อนบางอย่างเราไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร แต่
เนื่องจากเราเป็นพุทธมามกะ โดยเฉพาะเป็นพระ ไม่นับใจก็ต้องมั่นใจว่า
สิ่งที่ปรากฏในนั้นต้องเป็นเรื่องจริง แต่เราไม่เคยเห็นเท่านั้น เราอย่าไป
ทีกหักว่า มันไม่มี หรือไม่ใช่ ไม่ได้ เพียงแต่เรายังไม่เห็น แต่หลวงพ่
เห็นนะ เห็นมาหลายราย เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นด้วยอานุภาพแห่งบุญ
ที่เกิดจากมหาทานบารมี

ทำบุญกับหลวงปู่

อามิสบูชาสำคัญนะลูกนะ ยิ่งโดยเฉพาะการสร้างมหาวิหาร
พระมงคลเทพมุนี ตันวิชชา ท่านเคยบอกกับอุปัฏฐาก ซึ่งเป็นญาติของ
ท่านให้ฟัง แต่อุปัฏฐากนั้นไม่เข้าใจแต่ก็จำได้ และเป็นบุญของหลวงพ่
ที่ได้ยิน ตอนนี้น่าทึ่งก็เกินไปแล้ว เรื่องอื่นจำไม่ได้ แต่เรื่องนี้จำได้
แม่นทีเดียว

ภาพ : พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร

ท่านบอกว่า “ไอ้ผง มึงรู้หรือเปล่า มึงอุปัฏฐากใคร มึงมีเงิน ๒๕ บาทไหม มึงเอามาทำบุญกับกู เพื่อสร้างโรงเรียนปริยัติธรรม ใครทำ ๒๕ บาท ก็ได้พระของขวัญองค์หนึ่ง”

ปู่ผงท่านเรียกหลวงปู่วัดปากน้ำว่า “หลวงพี่”

“หลวงพี่เอาไปทำอะไร”

“ก็จะต่อสายสมบัติให้มึง มึงนะ สายสมบัติไม่มีเลย ชาตินี้มึงจน เพราะมึงไม่มีสายสมบัติ มึงเอามาทำบุญกับกูนะ มึงจะได้บุญใหญ่ ชาตินี้ต่อไปมึงจะรวย ไม่รู้จักคำว่า อดอยากยากจน แล้วมึงจำไว้นะ ใครทำกับกูนี้ แม้กูยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ได้บุญเท่ากัน”

ตรงประโยคนี้แหละ หลวงพ่อเกิดมหาปีติ **“ยังมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว ทำกับท่าน ได้บุญเท่ากัน”** อย่างนี้ เราไม่เคยได้ยิน

มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เราทำกับท่าน เหมือนไปเสียบบลิ๊กที่ท่าน ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดแห่งบุญ แห่งแสงสว่าง แห่งอานุภาพ พอเสียบบลิ๊กปั๊บ บุญเกิดขึ้นแล้ว เลิกอดอยากยากจน เหมือนที่ปู่ผงได้ยินหลวงปู่วัดปากน้ำว่าอย่างนั้น

หลวงพ่ोजึงอยากให้ลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อทุกรูป ได้บุญใหญ่กับท่าน พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว ท่านยังทำมา ๑ กอง แต่ท่านไม่ได้นำมาถวายเองหรอก ท่านกลัวคนจะมองว่าจัดฉาก แต่คนมาถวายเขารายงานว่า นี่กองของหลวงพ่อทัตตชีโว ปกติท่านไม่ได้สะสมเงินเลย แต่ว่าด้วยอานุภาพแห่งบุญของท่าน ท่านก็มี ทำบุญไปแล้ว ๑ กอง

หลวงพ่อบอกว่า ลูกหลวงพ่อกับทุกคน ทั้งพระ ทั้งเณร มีอำนาจ
ไม่มีประมาณ เพราะพระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ อัปปมาโณ สังโฆ อานุภาพ
ของสงฆ์ ทั้งพระ ทั้งเณร มีอำนาจไม่มีประมาณ

เสียงพระ เสียงเณร เสียงผู้มีศีลมีธรรม เป็นเสียงที่มนุษย์และ
เทวดาเขาฟัง ปกติเทวดาจะดูละสังขารที่หน้ารัตนมัย แต่ถ้าเสียงพระ
เสียงเณรเทศน์ก็ดี โปรดญาติโยมก็ดี ให้ญาติโยมมีส่วนแห่งบุญในการ
สร้างถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนา เทวดาหยุดฟังอย่างอื่นหมดเลย
ดนตรีสวรรค์จะไพเราะแค่ไหนก็เฉย ๆ เสียสัตตังคังพระฟังเณรกล่าว
ธรรม เพราะฟังแล้วเป็นทางมาแห่งบุญ

ถ้าฟังเสียงดนตรีสวรรค์ ฟังแล้วบุญก็หดหายไปเรื่อย ๆ คือใช้บุญ
เก่าไป แต่ฟังเสียงพระเสียงเณรชื่นใจ แล้วก็มองตามเสียงมาเลย เห็น
ภาพองค์นี้กำลังแสดงธรรมอยู่ กำลังโปรดญาติโยม ยิ่งโดยเฉพาะสร้าง
กับผู้เป็นต้นวิชา พระผู้ปราบมาร สร้างมหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนีนี้
ไม่ต้องห่วงเลย พรรษานี้ทั้งหุ้ทั้งตาของเทวดารวมทั้งใจมาจรรดจ่อ
อยู่ที่พระที่เณรนี้แหละ ดาโคยดู หุคอยฟังว่าจะกล่าวธรรมบทใด ที่จะ
สร้างมหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนีให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์

พยายามให้เต็มที่

พรรษามหาบุชชา นี้ เป็นพรรษาที่ยิ่งใหญ่สำหรับเราที่เป็นนักบวช
พรรษานี้ให้เป็นนักบวชแท้ พระแท้ เณรแท้ ทำ ๒ อย่างนี้ ปฏิบัติบูชา
และอามิสบูชาให้เต็มที่

อย่าสิ้นหวัง เมื่อเรายังใช้พลังความสามารถในตัวเราไม่เต็มที่ว่าทำไมเรายังไม่เห็นธรรมเหมือนอย่างกับเขาละ ทำไมคนอื่น ญาติโยมเราไปชวนเขาเข้าวัดแท้ ๆ เขาเข้าถึงธรรมก่อน เรามีกรรมหนักหนาอะไรมาดบัง บุญเราคงน้อยมั่ง ไม่ใช่เลย

อย่าสิ้นหวัง เมื่อเรายังใช้ความพยายามไม่เต็มที่ ไม่ได้ใช้ปัญญาดูว่าทำถูกหลักวิชาหรือไม่ถูกหลักวิชา ฉะนั้นเป็นพรochaที่มีความหวังและใช้พลังให้เต็มที่ เราจะได้ทั้งธรรมกายและได้สร้างมหาทานบารมี

หลวงพ่อด่านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขอนุโมทนาในมหาทานบารมี และความตั้งใจของลูกทุก ๆ รูป ที่ตั้งใจจะปฏิบัติบูชาและอามิสบูชา เพื่อให้เป็นพรochaมหาบูชาที่แท้จริง ให้ความปรารถนาี้ จงสำเร็จเป็นอัศจรรย์

เป็นพรochaที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ปราศจากความวิตกกังวล ปราศจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการเข้าถึงธรรม ต่อการสร้างบารมี

เป็นพรochaที่จิตใจเข้มแข็ง ไม่หวั่น ไม่เศร้าหมอง เป็นจิตใจที่ไม่ประมาท ไม่ชะล่าใจว่า เรายังแข็งแรงอยู่ เรายังหนุ่มอยู่ เราจะทำเมื่อไรก็ได้ พรochaนี้อย่าได้มีความประมาทและชะล่าใจอย่างนี้

ให้เป็นพรochaที่เปี่ยมไปด้วยบุญ ด้วยบารมี ด้วยรัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญवाद ของพระนิพพาน ที่จะติดตามปกป้องรักษาให้ลูกทุกรูปได้บรรลุในการปฏิบัติบูชาและอามิสบูชา ให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย จงทุกประการเทอญ ☺

ภาพ : หอระฆัง ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ปัจจุบันคือ เกาะแก้วเจดีย์สวรรค์
เจดีย์พระบรมพุทเจ้า ๒๔ พระองค์